

jsm vždycky já. Takové myšlenky se mi honí hlavou, když pomalu stoupám po schodech do té budovy.

Goldberg: Ale dopadne to dobře.

Teremin: Výtečně. Leninovi se alarm líbí, dokonce žertuje o tom, že na něco takového by se dalo i hrát.

Goldberg: A nechá si alarm – tedy odposlech – nainstalovat.

Teremin: Ano. A tímhle způsobem pak Lenina odposloucháváme celé dva roky, až do jeho smrti v dvacátém čtvrtém! Ale to už já koncertuju po celém Rusku.

Goldberg: Kateřina říkála, že když ses vrátil do Petrohradu z turné, nikdo v institutu s tebou nepromluvil ani slovo. Vyčítali ti, že uprostřed všech těch hrůz a hladomoru jenom stojíš a máváš rukama nad tím svým legračním přístrojem.

Teremin: Ano. Do očí mi neřekli nič, ale mysleli si to.

Ale nikdo z nich nevěděl, o co doopravdy jde.

Goldberg: Zato ty už víš příliš mnoho.

Teremin: Je to jako časovaná bomba. Mají mě zcela v rukou.

Mohou si se mnou dělat co budou chtít.

Ale můj otec může ještě chvíli žít.

Goldberg: Proč by nemohl žít?

Teremin: Protože vyrůstal na carském dvoře. Je to nepřítel revoluce prvního stupně. Lidi jako on zlikvidovali hned v osmáctém, těsně po převratu. Až na určité výjimky. Takže je uplácím těmi svými vynálezy, aby ho nechali být. Těmi našimi americkými patenty. Díky bohu, že jsi byl tak šikovný.

Goldberg: Chceš říct, že to celé, co jsme tady podnikli, ty desítky koncertů, těch třináct let práce... že ve skutečnosti šlo jenom o to zachránit tvého otce?

Teremin: Ano.

Goldberg: To je to, co bylo za tím vším?

Teremin: Vždycky je něco za tím vším a za tím vším je zase něco dalšího a tak dále a tak dále.

Goldberg: Myslel jsem, že píšeme novou kapitolu v dějinách hudby.

Teremin: Zachránili jsme člověka. To přece není málo.

Goldberg: Ano. (Pauza.) Až na to, že jsme ho nezachránili.

Teremin: Až na to, že jsme ho nezachránili. Ale stejně jsem ti chtěl poděkovat.

Goldberg: Ale jestli je tohle všechno pravda, tak jsi byl celý život strašně nesvobodný.

Teremin: A kdybych to dělal kvůli penězům, kvůli ženským, tak bych byl svobodnější? Vzpomínáš, jak jsme říkali, že elektřina nahradí Boha?

Goldberg: Ano.

Teremin: Často na to poslední dobou myslím. Moji rodiče byli věřící. Pravoslavní. Každou neděli jsme chodili na mši, modlili jsme se před každým jídlem.

Goldberg: My také.

Teremin: Pomodlíš se se mnou?

Goldberg: Snad to ještě budu umět.

(Pokleknou. HUDA.)

Teremin: Z jaké jsi rodiny?

Goldberg: Otec byl úspěšný obchodník. Člen mnickovské obchodní komory, Zbožný člověk. A ty?

Teremin: Vážená petrohradská rodina. Dědeček z otcovy strany byl carský holič.

Goldberg: (Pauza.) Já ti nevěřím.

Teremin: To nevádi. Ale rozumíš mi.

(Odejde Teremin.)

Vejde Lavinie.

Lavinie: Lev Sergejevič zmizel!

Goldberg: Cože?

Lavinie: Lev Sergejevič zmizel!

Goldberg: Jak zmizel?

Lavinie: Už tři dny nepřišel domů. Volala jsem na policii, ale nemají o něm žádné zprávy. Možná ho unesli.

Goldberg: Tohle je New York. Tady nemohou člověka jen tak unést.

Lavinie: Já nevím. Já mám hrozný strach, Goldbergu.

Goldberg: Uklidněte se, dám to do pořádku.

(Vytáhne nějaké telefonní číslo. S někým mluví. Ale je jasné, že to do pořádku nedá. Vejde Hoffman.)

Hoffman: Co se děje?

Goldberg: Teremin zmizel.

Lavinie: Už tři dny nepřišel domů.

Hoffman: Řekl vám, kam jde?

Lavinie: Ne.

Hoffman: Kde jste ho viděla naposledy?

Lavinie: Tady u nás v bytě.

Hoffman: Choval se nějak podezřele?

Měl něco podezřelého na sobě?